

משפחת אוגן (ינו) ונושי שוורץ

שם	אוגן (ינו)	נושי (מרים)
תאריך לידה	7.2.1912	6.10.1917
מקום הלידה	טמשוואר טרנסילבניה (כיום Timisora, רומניה)	
שנת העלייה	1950	
שנת הנשואים	1940	
שנת הגעה לישוב	5019	
תאריך פטירה	3.8.1977	8.3.2007

שמות הילדים:

אמנון – 18 למאי 1945

מירי (מריקה) – 9 דצמבר 1946

אמנון ומירי 1952

אמנון ביום הפך מצולה עם אחותו מירי

אמנון

אואן וילדיו

האט נושי וילדיה

סיפור אהבתם של נושי וינו התחילה בקיץ 1939 כשמלחמת העולם הייתה כבר בעיצומה. אחרי חיזור לא ארוך ועתיד לא ברור החליטו להתחתן בשנת 1940.

כשבועיים אחרי חתונתם אבי נילקח למחנה עבודה עם כל הגברים במשפחה לטראנסנידיה שבין רומניה והונגריה לעבוד במחצבה. העבודה והתנאים שבהם חיו היו מחרידים, אבל עדיף היה על מחנות ריכוז והשמדה שיהודים סבלו במדינות שכנות וזה בזכות המלך קרול שחס על יהודי טרנסילבניה ולא נתן לגרמנים לקחת אותם למחנות. למלך היה גם גיבוי מהרוסים.

ב1944 אבא הורשה לבא הביתה לביקור של 24 שעות שכנראה לפי החישוב שלי יצרו אותי...

ב1945 פלשו הרוסים לטרנסילבניה ושחררו את רומניה והונגריה מהגרמנים. אני נולדתי ב18 למאי 1945 ביום שבו הוכרז סוף המלחמה. מכיוון שרב בתי החולים היו בתפוסה מלאה עם פצועי מלחמה ואימא בצירי לידה, חיילים רוסים ריחמו עליה ולקחו אותה לבסיס רוסי, שם רופא מלאך בשם איבן הוציא אותי בשעה טובה לאוויר העולם...ומכאן שמי איבן למי שמעונין לדעת.

אמנם הרוסים נחשבו כמצילנו מדי הגרמנים, אבל הסתבר מהר מאד שהם לא היו יותר טובים מהם. הם השתלטו על הכול ובין לילה רכוש פרטי נחשב כרכוש הממשלה וככה התחילה השליטה הקומוניסטית על מדינות מזרח אירופה. אבא הבין מהר מאד שכאן אין עתיד ליהודים. הם החליטו באישון לילה לחצות את הגבול ליוגוסלביה ומשם לקונסטנצה שבים השחור. הם הצליחו לעלות על אנייה שהייתה אמורה להגיע לחיפה דרך קפריסין. האנייה הייתה אמורה לשאת עד 500 נוסעים, אך היו עליה 1200.

בשעה טובה הגענו לחיפה בבוקר חורפי ב1950. משם העבירו אותנו למעברת שער העלייה שהיום זו עיר משגשגת בשם טירת הכרמל. סבים וסבתות, דודים, תינוקות – כולנו חיינו באוהל גדול ומזוהם וחם, אבל כנראה מאושרים שסוף סוף היינו בארץ אבותינו. סבי היה עסוק בלכידת עקרבים ונחשים קטנים - לפחות הוא לא השתעמם. עתיד מזהיר לא נראה באופק, ביחוד לאבא שלא דיבר עברית, והדיכאון התחיל להתפשט בקרב המעברה. מכיוון שדברנו בינינו רק הונגרית נהפכנו מהר ללעג ומקור חיקוי לאוכלוסייה האחרת.

ביום בהיר אחת נכנס גבר שהציג את עצמו כמרקוביץ ושואל אותנו: "אתם מדברים הונגרית נכון? יש לי מקום נהדר בשבילכם. כפר הונגרי צ"כ שקוראים לו איגזים".

בחרנו את הווילה הנהדרת הזאת שלעומת האוהל בשער העלייה הייתה ארמון. התחלנו לעבוד ולנקות ואחרי כמה שבועות היא נהפכה לביתנו. כל השכנים הנפלאים ניסו לעודד את אמא שלי שקשיי ההסתגלות החלו להופיע אצלה.

להורי לא היה כל ניסיון בחקלאות. אבי היה מהנדס חשמל ואמא הייתה ספרית ומאפרת והם לא הצליחו להשתלב בחקלאות.

קנינו פרה - שבוע אחרי זה חטפה מחלת פה וטלפיים ומתה....קנו עופות - בלילה הגיעו השועלים, הרסו את הלול וטרפו את העופות. זה מה שנשאר מהלול...

אבא החליט שהגיע הזמן לעשות תפנית בחייו ולקדם את הכפר מבחינה תרבותית ולשים גם קץ לפתילות ופנסי לילה המופעלים על ידי נפט. הוא נבחר לוועדת תרבות עם עוד שתי חברות מושב שגם הן שאפו לשינוי - לילי איזמן ולבקוביץ' בז'. יותר מאוחר הצטרף גם בובי שכטה ויחד התחילו לעשות מסיבות סילווסטר, חנוכה ופורים. יותר מאוחר אבא גם הביא את הקולנוע לכפר, שם הודבק הכינוי להורי - "מי לא שלם, לא פגס".

לנו כילדים הייתה תקופה נהדרת והוכחה היא שגם ללא אמצעים מצד הורינו וללא פינוקים חומריים, כי לאף אחד לא היה כלום, כולנו גדלנו והגענו להישגים מדהימים בכל התחומים. הדור של הורינו ראוי להערצה אדירה כי איבדו את הכול והצליחו לבנות חיים חדשים ומשפחות למופת, אבל גם לדור שלנו מגיע קרדיט וטפיחה על השכם. אנחנו עזבנו את המושב בשנות השישים אבל עד יומי האחרון אזכור את הילדות הנפלאה שהייתה לי.... החברים לחיים ... עד היום כל פגישה נהפכת למאורע מרגש ונוסטלגי, ורק השם כרם מהר"ל מחסיר ממני פעימה.

בחוף דור (טנטורה)
משאל - טיבי צינלר, שתי הנשים היושבות במרכז - נוסי שורץ ו ז'וז'י ארינוולד

המורה קראוס ותלמידיו - מימין לשאל -
צומדים - אסתר ואירי ניימן (1) ו (2), שפרה סמברג(3), אמנון שורץ(4),
אמנון בוימל(5) יוסי סימן טוב(6)
יושבים - חביבה סימן טוב(1), מלכה ויידמן(2), חוה מינצברג(5), אדנה שחטה(6)

מימין - רבקה נס, אמנון ואירי שורץ (כרם מהר"ל)

באיל הצמידה

אבא ונאני אורף

נאני